

Arrest

nr. 88 546 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS, loco advocaat V. MEULEMEESTER, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 17 december 1963 in Leninskoye, een plaats in de autonome republiek Kalmykia, waar u tot 1980 ook verbleef.

Daarna verhuisde u naar Tsjetsjenië.

Op 6 januari 1987 huwde u officieel met A.Z. In 1996 verhuisde u naar Kazakstan, waar u tot 1998 verbleef.

Daarna keerde u terug naar Tsjetsjenië.

Tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, meer bepaald van november 1999 tot februari 2000, hielp u vrijwillig als verpleegster in het plaatselijke ziekenhuis.

In 2000 werd uw broer Ra. aangehouden bij een paspoortcontrole. Sindsdien was hij spoorloos.

In april 2001 werd uw broer Ru. thuis door de autoriteiten vermoord. Ze wilden hem aanhouden omdat hij deelgenomen had aan de Eerste Tsjetsjeense Oorlog. Hij werd tijdens zijn aanhouding omgebracht. Na de dood van Ru. verhuisde u opnieuw naar Kazakstan en pas in 2004 keerde u terug.

Na uw terugkeer diende u zich opnieuw te laten registreren bij het Militaire Commissariaat en werd u ondervraagd over uw activiteiten als verpleegster ten tijde van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog.

Later kwam de wijkagent geregeld langs. Telkens er in de regio iets gebeurde, werd u door hem ondervraagd om te weten te komen of iemand u had aangesproken voor medische verzorging.

In 2007 werd uw broer Ra. na 7 jaar vrijgelaten. Maar ook na zijn vrijlating werd hij niet met rust gelaten. Hij werd meermaals geconvoceerd en opnieuw aangehouden omdat hij er eveneens van verdacht werd, gestreden te hebben.

Op 7 november 2010 werden uw beide zonen, An. (O.V. 6.780.078) en Ar. (O.V. 6.780.080) Z., van thuis uit door militairen meegenomen.

Met de hulp van D.A., de rechterhand van de Tsjetsjeense president Kadyrov, slaagde u erin uw zonen de volgende avond vrij te kopen. Na hun vrijlating stuurde u hen naar het buitenland. Ze kwamen naar België, waar ze tot op vandaag verblijven.

Op 18 maart 2011 vielen militairen 's morgens uw huis binnen en namen u en uw man mee naar de Televisietoren in Gudermes. Daar kregen jullie een convocatie en werden jullie elk apart ondervraagd. U kreeg vragen over uw tijd als verpleegster tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog. Men vroeg u ook naar uw vermiste neef, C.C., en zijn verblijfplaats. In de namiddag werd zowel u als uw man opnieuw vrijgelaten. In de daarop volgende weken ging u zelf nog 2 keer naar de wijkagent om te voorkomen dat de autoriteiten zelf nog bij u zouden langskomen. U had echter reeds besloten om zelf ook definitief te vertrekken.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 25 mei 2011.

Uw man bleef achter in Tsjetsjenië omdat hij medische verzorging nodig had. Vanuit Gudermes reisde u met de trein naar Moskou. Vanuit Moskou kwam u vervolgens met de wagon naar België. Onderweg stapte u op een onbekende plaats over van de ene wagon in de andere.

U bereikte België op 1 juni 2011. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u en uw gezin in Tsjetsjenië problemen kenden met de autoriteiten.

Eerzjids werden uw zonen in november 2010 door militairen meegenomen. Na hun vrijlating verlieten zij de Russische Federatie en kwamen ze naar België.

Zelf werd u op 18 maart 2011 samen met uw man door militairen meegenomen voor ondervraging. Voorheen werd u reeds meermaals door de wijkagent ondervraagd telkens er in de buurt een incident plaatsvond.

Wat de problemen van uw zonen, An. (O.V. 6.780.078) en Ar. (O.V. 6.780.080) Z., betreft, dient erop gewezen te worden dat ik in het kader van hun asielaanvraag op 8 september 2011 de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 november 2011 bij arrest werd bevestigd. Bijgevolg kan aangaande deze problemen ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan

van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zonen werd genomen, verwijst ik graag naar de beslissing van uw zoon Ar. Z. (O.V. 6.780.080).

U vindt een kopie van de getekende beslissing in bijlage.

Wat uw eigen problemen betreft, moet opgemerkt worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo valt uw gedrag niet te rijmen met de door u verklaarde vrees.

U stelde immers dat u sinds uw terugkeer uit Kazakstan in 2004 regelmatig door de wijkagent ondervraagd werd telkens er in de omgeving een incident plaatsgevonden had en jullie in de gaten gehouden werden (CGVS, p. 12).

Echter pas na uw eigen aanhouding en die van uw man op 18 maart 2011 besliste u dat u ook zelf uw land van herkomst zou verlaten (CGVS, p. 14).

Niettegenstaande u reeds besloten had Tsjetsjenië definitief te verlaten, ging u daarna nog tot 2 maal toe vrijwillig naar de autoriteiten, meer bepaald naar de wijkagent (CGVS, p. 14), met wie u reeds jarenlang problemen kende.

U stelde wel dat u vrijwillig bij de wijkagent langs ging om te voorkomen dat de autoriteiten zelf naar u toe zouden komen en u nog verdere problemen zou kennen (CGVS, p. 14). Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Indien u daadwerkelijk door uw autoriteiten vervolgd wordt, is het niet aannemelijk dat u het risico zou nemen om u zelf vrijwillig bij hen aan te melden teneinde verdere problemen te voorkomen. Te meer omdat uw man tijdens jullie aanhouding op 18 maart 2011 ernstig mishandeld werd (CGVS, p. 15). Hierdoor wordt de ernst van uw vrees alsook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in belangrijke mate ondermijnd.

Voorts dient erop gewezen te worden dat uit de stempel op pagina 19 van uw binnenlands Russisch paspoort blijkt dat u op 25 juni 2010 nog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg.

Gelet op het feit dat u verklaarde dat u reeds sinds 2004 op de lijst stond van personen die deel uitmaken van de strijdersbeweging (CGVS, p. 17) is het erg onwaarschijnlijk dat u alsnog een internationaal paspoort werd afgeleverd.

U gaf wel aan dat u dit paspoort niet zelf aangevraagd had, maar u het regelde via een tussenpersoon (CGVS, p. 7). Dit neemt echter niet weg dat het een officieel paspoort betrof dat op uw eigen naam werd uitgegeven, zoals u ook zelf stelde (CGVS, p. 7-8).

Indien uw autoriteiten u daadwerkelijk vervolgden, is het weinig aannemelijk dat ze u alsnog een internationaal paspoort zouden uitreiken waarmee u het land zou kunnen verlaten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Indien u door uw autoriteiten als een strijder wordt beschouwd, is het erg onwaarschijnlijk dat de FSB op uw naam toch een officieel paspoort zou laten uitreiken.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Moskou met twee wagens naar België bent gereisd (CGVS, p. 9). Tijdens deze reis was u in het bezit van uw eigen binnenlands Russisch paspoort, maar werden er door de chauffeur ook andere reisdocumenten gebruikt van een persoon die uiterlijk sterk op u lijkt (CGVS, p. 9-10).

U bleef echter onaannemelijk vaag met betrekking tot de gebruikte documenten. Zo had u geen idee om welk soort documenten het ging. U wist evenmin op welke naam deze documenten stonden noch door welk land ze werden uitgereikt (CGVS, p. 10).

Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt getoond bij controle.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou er onderweg een controle hebben plaatsgevonden waarbij de controleur zich louter beperkte tot het oppervlakkig bekijken van uw gezicht (CGVS, p. 9). U wist bovendien niet eens waar deze controle plaatsvond (CGVS, p. 9). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de arrestatie van uw zonen op 7 november 2010 door militairen in beslag genomen werd (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over

het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u geen idee had waarom de militairen uw paspoort afnamen (CGVS, p. 7).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte, militair boekje en huwelijksakte, 2 schriftelijke getuigenissen, uw diploma met puntenlijst, 2 originele convocaties op naam van uw zonen, een kopie van 2 convocaties op naam van uw zonen en de vertaling van een convocatie op uw naam en een op naam van uw man) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands Russisch paspoort en geboorteakte alsook uw huwelijksakte bevatten louter identiteitsgegevens, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Uw militair boekje en diploma met puntenlijst bevatten enkel informatie aangaande respectievelijk uw militaire loopbaan en opleiding, die evenmin betwist wordt.

De door u voorgelegde schriftelijke getuigenissen bevestigen enkel dat u zich in 1999, ten tijde van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, vrijwillig inzette om hulpbehoevenden te helpen, wat echter niet in twijfel getrokken wordt. Deze getuigenissen kunnen evenwel niet staven dat u als gevolg van dit engagement later ook daadwerkelijk problemen zou hebben gekend.

De originele convocaties op naam van uw zonen alsook de kopie van 2 convocaties op hun naam tonen enkel aan dat uw zonen opgeroepen werden om zich aan te melden bij het Militaire Commissariaat van het district Gudermes om hun dienstplicht te vervullen.

Hieruit kan echter bezwaarlijk afgeleid worden dat uw zonen door uw autoriteiten vervolgd zouden worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat alle mannelijke staatsburgers van de Russische Federatie tussen 18 en 27 jaar dienstplichtig zijn. Eenmaal zij de achttienjarige leeftijd bereikt hebben, wat op het moment van de voorgelegde oproepingen voor uw beide zonen reeds het geval was, kunnen zij een oproep voor het vervullen van dienstplicht ontvangen.

De Nederlandse vertalingen van een convocatie op uw naam en een op die van uw man hebben slechts een zeer geringe bewijswaarde aangezien u de originele convocaties niet voorlegde. Deze vertalingen laten niet toe de authenticiteit van de originele convocaties te beoordelen en vermogen bijgevolg niet bovenstaande beslissing te wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 6 april 2012 aan dat het algemeen bekend is dat de leden van rebellenfamilies behoren tot de risicogroepen in Tsjetsjenië.

Zij verwijst hiervoor naar enkele rapporten: "Chechens in the Russian Federation" van de Deense Immigratiedienst (12-19 juni 2011), "Subject Related Briefing, Russische Federatie, Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië", UNCHR Duitsland (20 juni 2011) en het "Algemeen ambtsbericht

Noordelijke Kaukasus” van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken (januari 2012). Verzoekster brengt in dit kader in herinnering dat verschillende van haar naaste familieleden deel uitmaakten van de rebellenbeweging in Tsjetsjenië en dat ze voornamelijk in de periode 2001 en daarna in 2011 vervolgd werden.

Verzoekster voert aan dat zij heeft moeten ervaren dat haar naaste familieleden *“één voor één werden vermoord door de autoriteiten”* en bijgevolg al onmenselijk en vernederd werd behandeld op een wijze die minstens aanleiding geeft tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij voegt er nog aan toe dat zij voortdurend in angst leefde om zelf te worden beschouwd als een rebel, omwille van haar familiale banden met rebellen en haar werkzaamheden als verpleegster tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. Zij wijst er op dat zij reeds eerder samen met haar echtgenoot werd verhoord en dat haar echtgenoot toen ook werd gefolterd door militairen.

Verzoekster is van mening dat zij bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, zal worden blootgesteld aan nieuwe gewelddadige verhoren aangezien *“uit de geciteerde publicaties blijkt dat familieleden van rebellen worden vervolgd”*.

Vervolgens laat zij, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, gelden dat zij wel degelijk diverse bewijsstukken ter staving van haar persoonlijke vervolging heeft overgemaakt: haar diploma ter staving van haar medische beroepskennis, haar huwelijksakte ter staving van de identiteit van haar echtgenoot, de vertaling van twee convocaties op naam van verzoekster en haar echtgenoot ter staving van de vervolging van haarzelf en haar echtgenoot en twee schriftelijke getuigenissen ter staving van haar werkzaamheden als verpleegster tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, waarvan één uitgaat van S. S., die aangehouden was omwille van zijn werk in het ziekenhuis waar verzoekster werkzaam was, en die inmiddels erkend is als vluchteling.

Verzoekster voegt bovendien nog twee bewijsstukken aan haar dossier toe, namelijk twee originele versies van convocaties op naam van haarzelf en haar echtgenoot, alsook de beslissing van de Franse autoriteiten waarbij haar zus als vluchteling werd erkend, naar zij stelt mede op grond van dezelfde problemen als diegene die zijzelf heeft gekend.

Verzoekster vindt de stelling van de commissaris-generaal onjuist dat zij zich niet meer bij de wijkagent zou hebben aangemeld indien zij hebben gevreesd voor haar leven, daar zij dit net deed uit vrees voor nieuwe aanhoudingen.

Hoewel verzoekster erkent dat zij meermaals werd verhoord door de wijkagent tussen 2004 en 2011 en deze situatie allesbehalve gunstig was, benadrukt zij dat het verhoor op 18 maart 2011, waar zij samen met haar man werd gefolterd, de aanzet was voor haar vlucht. Zij verwijst hiervoor naar haar verklaringen in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal. Zij herhaalt dat zij gevolg gaf aan de verhoren door de wijkagent *“om te vermijden dat het gezin opnieuw zou worden aangehouden door de militairen die wel degelijk overgingen tot folteringen en geweld”*. Ook stelt zij dat iedereen anders reageert op situaties waarin men onder druk wordt gezet en bedreigd wordt met geweld.

Daarenboven wijst verzoekster er op dat sinds haar aankomst in België haar neef A. D., actief als rebel tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, vermoord is en dat haar zus erkend is als vluchteling in Frankrijk. Volgens verzoekster is het in acht genomen haar verhoor door de militairen, de moord op haar mannelijke verwanten en de erkenning van haar zus vluchteling, aannemelijk dat *“zij en haar zonen bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië opnieuw zullen worden aangehouden en gefolterd door de militairen”*. (zie het verzoekschrift: pagina 6)

Verzoekster handhaaft haar verklaringen inzake de ontvoering van haar zonen, niettegenstaande de afwijzing van hun asielaanvragen.

Aangaande het internationaal paspoort stelt verzoekster dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, deze paspoorten ook *“verkrijgbaar zijn via een volstrekt informeel circuit”* en dat zij heeft verklaard dat zij dit ook op een dergelijke manier heeft verkregen. Zij verwijst hiervoor opnieuw naar de eerder in de grieven aangehaalde documenten van de Deense Immigratiedienst en het Nederlands Ministerie voor Buitenlandse Zaken, die berichten over documentfraude en corruptie in Tsjetsjenië.

Volgens verzoekster (zie het verzoekschrift, p. 7) *“kan er dan ook geen rekening worden gehouden met de stelling dat alle uitgereikte paspoorten worden gecontroleerd door de veiligheidsdiensten.”* Bovendien wijst verzoekster erop dat zij dit paspoort had verkregen vóór 2011 en vooraleer het geweld tegen haar familie escaleerde.

Verzoekster legt ter terechtzitting nog -kleurenfotokopie van- twee convocaties neer.

Verzoekster besluit dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van art.1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen, van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat verzoekster een schending van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelt in zijn nota van 26 april 2012 terecht dat uit informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd en dat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden vrijwillig terug. De gebouwen en de infrastructuur werden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter.

De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is.

Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna:

Kwalificatierichtlijn) bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Wat betreft de erkenning in Frankrijk van R.V., volgens verzoekster haar zus, wordt opgemerkt door de commissaris-generaal dat de familieband tussen verzoekster en de persoon in kwestie niet is aangetoond.

Bovendien benadrukt verweerder dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Een verwijzing naar een erkenningsbeslissing van een beweerd familielid volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, te meer daar uit de voorgelegde stukken blijkt dat R. V. werd erkend als vluchteling omwille van de problemen van haar man en haar schoonbroer, zijnde de familie van haar man.

Wat betreft de problemen van haar zonen, A. en Ar., waar verzoekster haar asielaanvraag deels op baseert, wordt opgemerkt dat hun asielaanvraag in België werd afgewezen door de commissaris-generaal en bevestigd bij arresten van 30 november 2011 van de Raad. Hun tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen bij gebrek aan nieuwe elementen.

Met betrekking tot verzoeksters eigen problemen werd geoordeeld dat verzoekster er niet in slaagde haar asielrelaas aannemelijk te maken omdat haar houding onverenigbaar is met de door haar beweerde vrees, omdat zij klaarblijkelijk nog een internationaal paspoort bewaart van de autoriteiten, niettegenstaande zij door hen gezocht wordt, en omdat geen geloof wordt gehecht aan haar voorgehouden reisweg.

Verzoekster verklaart in haar verzoekschrift dat zij zich vrijwillig aanmeldde bij de wijkagent, uit vrees voor nieuwe aanhoudingen en verhoren die gepaard zouden kunnen gaan met foltering.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich hier beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad vindt het niet aannemelijk dat verzoekster indien zij werkelijk door de autoriteiten werd vervolgd, zelfs na haar beslissing om haar land te verlaten, zich nog twee keer tot de autoriteiten zou hebben gewend, meer bepaald tot de wijkagent met wie zij reeds jarenlang problemen kende, en daarbij het risico te lopen gearresteerd te worden, te meer omdat haar man tijdens de aanhouding op 18 maart 2011 ernstig zou zijn mishandeld werd (zie het verhoorverslag van 16 februari 2012: pagina 15).

Deze vaststelling keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal achtte het erg onwaarschijnlijk dat verzoekster niettegenstaande zij verklaarde dat zij reeds sinds 2004 op de lijst stond van personen die deel uitmaakten van de strijdersbeweging (zie het gehoorverslag: pagina 17), nog op 25 juni 2010 een internationaal paspoort bewaart.

Verzoekster verklaart dat zij dit niet zelf had aangevraagd, maar had geregeld via een tussenpersoon (zie gehoorverslag: pagina 7) en verwijst hierbij naar internationale rapporten over documentfraude in Tsjetsjenië.

De Raad volgt de commissaris-generaal wanneer hij stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster het risico zou nemen om zich voor een paspoort te wenden tot de autoriteiten, gezien de problemen die zij met diezelfde autoriteiten ondervond. Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers duidelijk dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Verzoekster beweert bedoeld stuk via tussenpersonen te hebben verkregen maar legt niet uit welke stappen zij concreet heeft ondernomen zodat haar uitleg een enkele bewering blijft.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij ter staving van haar persoonlijke problemen reeds volgende bewijzen bijbracht: diploma, huwelijksakte, twee schriftelijke getuigenissen, vertaling van twee convocaties.

Verzoekster beperkt zich echter tot het opsommen van deze documenten, maar doet geen poging om de desbetreffende argumentatie dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen; de bestreden beslissing stelt:

“Uw militair boekje en diploma met puntenlijst bevatten enkel informatie aangaande respectievelijk uw militaire loopbaan en opleiding, die evenmin betwist wordt.

De door u voorgelegde schriftelijke getuigenissen bevestigen enkel dat u zich in 1999, ten tijde van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog, vrijwillig inzette om hulpbehoevenden te helpen, wat echter niet in twijfel getrokken wordt. Deze getuigenissen kunnen evenwel niet staven dat u als gevolg van dit engagement later ook daadwerkelijk problemen zou hebben gekend.

De originele convocaties op naam van uw zonen alsook de kopie van 2 convocaties op hun naam tonen enkel aan dat uw zonen opgeroepen werden om zich aan te melden bij het Militaire Commissariaat van het district Gudermes om hun dienstplicht te vervullen.

Hieruit kan echter bezwaarlijk afgeleid worden dat uw zonen door uw autoriteiten vervolgd zouden worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat alle mannelijke staatsburgers van de Russische Federatie tussen 18 en 27 jaar dienstplichtig zijn. Eenmaal zij de achttienjarige leeftijd bereikt hebben, wat op het moment van de voorgelegde oproepingen voor uw beide zonen reeds het geval was, kunnen zij een oproep voor het vervullen van dienstplicht ontvangen. De Nederlandse vertalingen van een convocatie op uw naam en een op die van uw man hebben slechts een zeer geringe bewijswaarde aangezien u de originele convocaties niet voorlegde. Deze vertalingen laten niet toe de authenticiteit van de originele convocaties te beoordelen en vermogen bijgevolg niet bovenstaande beslissing te wijzigen. “ Deze motivering blijft bijgevolg staande.

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift twee convocaties.

De Raad stelt vast dat deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling naar deze taal zoals vereist in artikel 8 PrRvV. De Raad laat ze dan ook buiten beschouwing.

Verzoekster legde ter terechtzitting nog twee stukken bij; het betreft kleurfotokopieën van twee beweerdelijke convocaties. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën gezien dergelijke stukken gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X); daarenboven zijn ze niet gesteld in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal zoals vereist in artikel 8 PrRvV. De Raad laat ze dan ook buiten beschouwing.

Verweerder duidt in zijn nota terecht aan dat verzoekster zelf op de relatieve bewijswaarde van documenten wijst gezien de wijdverspreide vervalsingen en aanwezige corruptie in haar land van herkomst. Bovendien dient om enige bewijskracht aan een stuk te ontnemen, het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen niet het geval is.

De Raad stelt ten slotte ook vast dat verzoekster geen poging onderneemt om de overige argumentatie in de bestreden beslissing te weerleggen. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat zij onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot de reisroute en de bijbehorende reisdocumenten:

“Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Moskou met twee wagens naar België bent gereisd (CGVS, p. 9). Tijdens deze reis was u in het bezit van uw eigen binnenlands Russisch paspoort, maar werden er door de chauffeur ook andere reisdocumenten gebruikt van een persoon die uiterlijk sterk op u lijkt (CGVS, p. 9-10). U bleef echter onaannemelijk vaag met betrekking tot de gebruikte documenten. Zo had u geen idee om welk soort documenten het ging. U wist evenmin op welke naam deze documenten stonden noch door welk land ze werden uitgereikt (CGVS, p. 10). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt getoond bij controle. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig ondervraagd te worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou er onderweg een controle hebben plaatsgevonden waarbij de controleur zich louter beperkte tot het oppervlakkig bekijken van uw gezicht (CGVS, p. 9). U wist bovendien niet eens waar deze controle plaatsvond (CGVS, p. 9).

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de arrestatie van uw zonen op 7 november 2010 door militairen in beslag genomen werd (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat u geen idee had waarom de militairen uw paspoort afnamen (CGVS, p. 7). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast."

Deze motivering blijft dienaangaande overeind en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoekster voert aan dat verschillende van haar -mannelijke- familieleden die deel uitmaakten van de rebellenbeweging, ontvoerd of vermoord werden waaronder haar neef A.D. in september 2011; zij brengt evenwel geen enkel bewijs bij.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Haar verklaring onder verwijzing dat aan dat het algemeen bekend is dat de leden van rebellenfamilies behoren tot de risicogroepen in Tsjetsjenië, dat zij tot dergelijke groep behoort, wordt niet aangenomen. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal dat ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE